

ples. pokret. slika

video arhiva i video intervencija u plesu

jednodnevna izložba video i performans radova plesnih umetnika

Stanica Servis za savremeni ples

Galerija Podroom (Trg republike 5/-1)

Kulturni centar Beograda

26. februar 2022.

13:00 - 21:00

PERFORMANSI

18:00

Kako objasniti slike muškarcu

19:30

Blizina dodira

video instalacija

ditirambi

marko milić, jelena vuksanović, milisava petković

“Performansi u kojima je pisanje glavna aktivnost na sceni uistinu otelovljuju višeslojnu komunikaciju. Ovi performansi se najbolje mogu opisati kao ‘akciono pisanje’, pandan ‘akcionom slikarstvu’, koje na sceni prikazuje barem dva medijuma/diskursa: performativno delanje i stvaranje teksta. Raznovrsne prikaze pisanja možemo pratiti sve do antičkih kultura, ali kada je reč o ritualizaciji pisanja, onda su kaligrafija, duhovna psihografija i avangardni umetnički eksperimenti sve sa čim raspoložemo. Čini se da je prolazni aspekt pisanja ostao u senci trajnih tekstualnih dokumenata. Nasuprot tome, savremeni performansi pisanja iznose na videlo živo iskustvo pisanja - njegovu materijalnost, kinetiku, senzacije koje izaziva.”

milisava petković

video rad

konstituenti/constituents

video, koreografija, ples:

igor koruga

tekstovi:

Cinzia Auruzza, Tithy Bhattacharya, Nancy Frazer, "Feminism for the 99%", Verso Books London 2019, (dance # 3); Scott Berinatto, "That discomfort you are feeling is grief", Harvard Business Review (dance # 6); Dimitrije Kokanov, "Kretanje" (dance # 4); Dimitrije Kokanov, "Tamo" / autorski projekat Lounli Planet (dance # 5); Dimitrije Kokanov, "Prizori konstruisanih odnosa" (dance #8, dance #1); Igor Koruga, "My Corona" / autorski projekat Lounli Planet, (dance #7, dance # 9);

muzika:

Stephanie Forryan, "My Corona – a "viral" parody of My Sharona | One-Woman Band", (dance # 2); Portishead, "Glory Box", Portishead Glory Box Live At Roseland NY, (dance # 3); Ark Patrol, "Hex", HexEP, Heroic Recordings 2016, (dance # 8); Elkka, "Community", femme culture 2020, (dance # 1);

„konstituenti/constituents je niz od devet video radova koje sam stvarao u toku svog devetomesečnog lečenja od virusa Covid19 i komplikacija koje je proizvodio u mom telu kao imunokompromitovane osobe (primarna imunodeficijencija). Sa kreiranjem videa sam započeo tokom marta 2020. godine u trenutku kada se Srbija nalazila pod totalnom izolacijom usled svetske epidemije virusa. Istog meseca bio sam inficiran, što je u mom slučaju rezultovalo razvojem latentne/hronične infekcije virusom i teškim oblicima pulmoloških i imunoloških komplikacija. Pošto prisustvo virusa nije moglo uvek da se dokaže standardnim, već specifičnim analizama, postojali su periodi lečenja kada su lekari verovali da nemam virus u organizmu. Na žalost, uvek je bio prisutan kao i kod mnogih Covid19 *long haulers* pacijenata. Čitanjem medicinskih, filozofskih, teorijskih, književno-dramskih, antropoloških diskursa na temu aktuelne svetske epidemije, nailazio sam na zanimljive izvore za čitanje koja su me odvodila u druge teme - npr. nega, imunizacija kao društvena kategorija, etičnost, depresija, žalost, usamljenost, političnost biljnog sveta, kultura klasing plesa/muzike – kao konstituenata novih mogućih društvenih poredaka u trenucima krize sveta. Inspirisan već postojećim umetničkim praksama čitanja plesa/nja kao/kroz poezije, pozeleo sam da sličnim procedurama dokumentujem svoje kretanje u različitim trenucima unutar fizičkog boravka u izolaciji (stanu/bolnici) i tokom (svesnog/nesvesnog) nošenja virusa u svom telu. Nailazio sam na zanimljive filozofske teze kao čitanja fizičkog kretanja i plesanja koje sam snimao, u okolnostima u kojima sam se nalazio. Posebnu pažnju su mi privukli teoretičari i pisci Ann Cvetkovich, Isabell Lorey, Maria Puig de la Bellacasa, Bruno Latour, Judith Butler, Nancy Frazer, Cinzia Auruzza, Tithy Bhattacharya, Bojana Kunst, Dimitrije Kokanov. Tokom ovog procesa, zanimalo me je da primenim koreografiju u okviru video dokumentovanja, kadriranja i montiranja, pisanja, i plesanja ili kretanja. U toku procesa stvaranja metodološki sam se oslanjao na nekoliko procedura i postupaka: intuiciju i spontanost (naletom inspiracije u datom trenutku bih osmislio i snimio svoje kretanje, bez previše konceptualizovanja materijala); koreo-montiranje (na neke video materijale sam intervenisao montažom, a neke sam ostavljao u originalnom trajanju); aproprijaciju (već postojećih stvaralačkih materijala u nekim videima, kao npr. muzike na/u materijal koji sam stvarao) itd. Muziku sam uključivao u sadržaj, nakon već snimljenog materijala. U pogledu tehnologije oslanjao sam se na sebi

dostupna sredstva za snimanje videa i tona (telefon, kompjuter). U okviru materijala sam dozvoljavao pojavu ilustrativnih, karikaturalnih, apstraktnih, patetičnih, komičnih sadržaja oslanjajući se na to da sve ukupno svaki od telesnih materijala otelovljuje svakakva osećanja kroz koja sam prolazio tokom lečenja.“

igor koruga

Videi su posloženi u određenu dramaturšku strukturu/redosled, a mogu se gledati i kao zasebne jedinice.

TikTok-koreografsko predavanje

jedan dva tri dođi družę sa mnom pleši

video, tekst, izvođenje, montaža:

igor koruga

Rad se fokusira na, umetničko-pedagoške prakse utemeljivača modernog plesa Mage Magazinović i Luja Daviča tokom perioda 1930-1945. godine u Srbiji. Ispitujući njihov rad uvođenja modernog/ekspresivnog plesa (Ausdrucktanz) svojih učenika Meri Vigman, Isidore Dankan, Rudolfa Labana, u našu lokalnu scenu, istraživanje ujedno propituje i društveno-kulturološku i političku pozicioniranost Magazinović i Daviča između desnih, nacionalističkih, fašističkih i levih, komunističkih ideologija tog vremena; odnosno, u pogledu plesa, između tzv. apstraktnog, modernog, koncertnog, buržoarskog plesa, i, radničkog, partizanskog, narodno-oslobodilačkog, revolucionarnog plesa. Komparativnom analizom teorijskih diskursa i arhivske građe o političkim pozicijama modernog plesa u kontekstima Nemačke, Amerike i Srbije, istraživanje propituje iz današnje perspektive nekoliko tema: mehanizme uspostavljanja i transgeneracijskog održavanja diskursa o modernoj/savremenoj plesnoj umetnosti kao tehnološkog oruđa za oblikovanje društvenog tela koji su se do danas ustoličili unutar dominantnih lokalnih politika državnih institucija kulture; mehanizme kanonizacije i institucionalizacije u okviru sveta (plesne) umetnosti; pitanje revolucionarnog atentata kao oblika umetničke prakse i kulturno-političkog otpora dominantnim ideološkim matricama. Umetničko istraživanje je uobličeno kroz dramatizaciju pojmova i informacija iz života i rada Daviča i Magazinović u kratkom formatu TikTok videa, kao aktuelnog oblika digitalne i onlajn distribucije znanja.

Rad je deo grupnog teorijsko-umetničkog istraživanja i projekta PLES DO NOVE ZORE koji su sprovodili Bojan Đorđev, Mirjana Dragosavljević, Siniša Ilić, Igor Koruga i Marijana Cvetković. Tematski okvir i glavno pitanje koje projekat pokreće je ko ima pravo na umetnost, kome ona pripada, kome je ona potrebna. Istraživanje prati istorijske trenutke veoma značajne za borbu protiv komodifikacije umetnosti, sa posebnim fokusom na ples i

izvođačke umetnosti. Ulogu i poziciju plesa razumemo kao metaforu društva koje se uvek kreće između oblikovanja pojedinca do uređenog društva, celine.

video intervju

video intervju sa Dalijom Aćin Thelander
milica ivić

Intervju je epizoda iz serijala video intervjuja koje je Stanica producirala u okviru svog rada na arhiviranju plesne scene u Srbiji. Za potrebe budućeg Balkanskog otvorenog digitalnog plesnog arhiva, Milica Ivić je snimila razgovor sa Dalijom Aćin Thelander, jednom od osnivačica Stanice i mreže Nomad Dance Academy, o njenom radu u Beogradu.

performans

kako objasniti slike muškarcu

dimitrije kokanov i igor koruga

Izvodi:

Ana Mandić

Producentkinja:

Olivera Kecojević

Koproducenti:

Gorgone, Stanica Servis za savremeni ples,

Muzej savremene umetnosti - Galerija Legat Milice Zorić i Rodoljuba Čolakovića Beograd

Hvala Pozorištu Atelje 212

Projekat *Kako objasniti slike muškarcu* je rad izvođačke umetničke prakse koji koristi različite dramske, koreografske i elemente konceptualne umetnosti. Kao polazište u istraživanju za ovaj projekat poslužilo nam je čuveno delo nemačkog umetnika Jozefa Bojsa „Kako objasniti slike mrtvom zecu“ (1965), a povodom obeležavanja stogodišnjice od njegovog rođenja. Oslanjajući se na osnovne koncepte Bojsove umetničke prakse (socijalna skulptura, naučno predavanje, performans) i njihovu funkciju osveščivanja šire javnosti

putem kreativnog, participativnog oblikovanja društva i politike, pažnju smo usmerili na pitanje ženskog govora u današnjem javnom prostoru. Govor o položaju žene/a u patrijarhatu i kapitalizmu razvijali smo kroz druga sredstava izvođenja, kao što su telo, pogled i tehnologija. Cilj nam je bio da diskutujemo načine na koje je moguće dekonstruisati tuđi/muški pogled na telo i diskurse koji konstruišu odnose prema ženskoj telesnosti, govoru i sećanjima. Pošli smo od ideje istraživanja različitih procedura izvođenja u digitalnom prostoru uživo komunikacije, da bi smo taj materijal konfrontirali sa fizičkim prostorom i formom žive izvedbe. Posrednu i neposrednu izvođačku komunikaciju smo koristili kao poligon za preispitivanje pogleda publike i izvođačice, a samim tim i dramaturšku strukturu izvedbe. Ovaj rad, stoga, ispituje procedure digitalnog, posredovanog izvođenja i aspekte onlajn komunikacije kao nove vidove autopoeitičke razmene između savremenog izvođača i njegove publike.

performans

blizina dodira

koreografija, izvođenje, video, tekst:

igor koruga

dramaturgija:

ana dubljević

kostimografija:

maja mirković

*u radu se u obliku citata koristi deo dramskog teksta

“Prizori konstruisanih odnosa”

dimitrije kokanov

Rad je proistekao iz višegodišnjeg umetničkog istraživanja teorijskih diskursa brige, imuniteta i negativnih osećanja kroz koreografiju i različite prakse fizičkog kretanja. Namera je primeniti specifičan kinetički i koreografski jezik različitih principa društveno-političkih (ko)egzistencija kao oblika otpora današnjem sveprožimajućem kapitalističkom realizmu. Ovi principi potiču iz kinetičkih domena: fizičkog okupljanja – rejev klabinog plesa i političkog protesta; digitalnog okupljanja i interakcije; i somatsko-afektivnog kretanja – usporenosti (stajanja, disanja) itd. Ispitujući poslednjih godina tokom svetske pandemijske, ili bilo koje druge krize širom sveta, različite fizičke mobilnosti i aranžmane kolektivnih refleksija i ranjivosti, baziranu na asimetričnim pozicijama, obavezama, interesima njihovih aktera. To nas upućuje da istražimo nastanak prostora za naše političke prakse i suživot,

koji nije nužno definisan time da li se pojavljuje i postoji u javnoj ili privatnoj sferi, već zajedničkom fizičkom mobilnošću i emotivnim ranjivostima. U kontekstu stalnog (digitalnog) nadzora gotovo svih naših mobilnosti i ranjivosti, rad istražuje kako da dodirnemo telo koje dodiruje ekran. Upućuje nas na blizinu dodira koji se sastoji iz sposobnosti na pružanje odgovornosti, ne iz držanja na distanci i boravku van sveta, već iz direktnog bavljenja svetom.